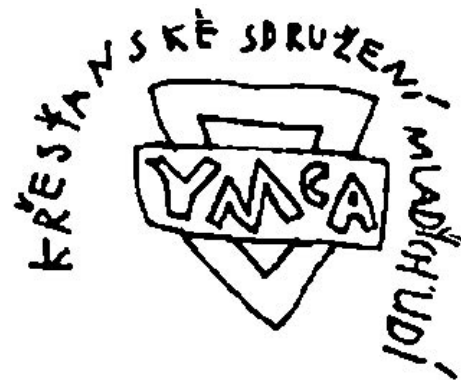

PROTEIN

měsíčník YMCA v ČR, leden 2005, ročník VII.

12 Kč / 0,5 €

koláž: Protein

Africké peklo
Co se děje v súdánském Dárfúru?

Nenápadný
Tomáš z Třebechovic
Rozhovor s předsedou YMCA v ČR

YMCA u jednacího stolu

Zasedal ústřední výbor české Ymky. O čem jednal?

Takže na úvod, přátelé, si projdeme

Jednotlivé body programu...

Leden je měsíc výhledů do budoucna. A jaké výhledy má Protein v roce 2005? Bohužel trošku horší, než měl minulý leden. Jak jistě každý ví, YMCA v ČR nepatří mezi nejbohatší organizace, jako ostatně žádná nezisková. A tak bylo třeba v rozpočtu na další rok velmi šetřit. A někteří si řekli, že je třeba šetřit na Proteinu, jedné z mála věcí, kterou mají jednotliví KC společnou. Proto byl Proteinu na zasedání ÚV v Praze zkrácen rozpočet o 15.000,-, což představuje zhruba 20% celé dotace, kterou na vydávání Proteinu máme. Redakce se snažila zajistit část financování sama pomocí grantu od agentury Mládež, ovšem neuspěla. Proto hledíme do dalšího roku částečně s obavami. Ale jelikož víme, jaký má naše dílo cíl a kdo nám s ním pomáhá, stále neztrácíme naději.

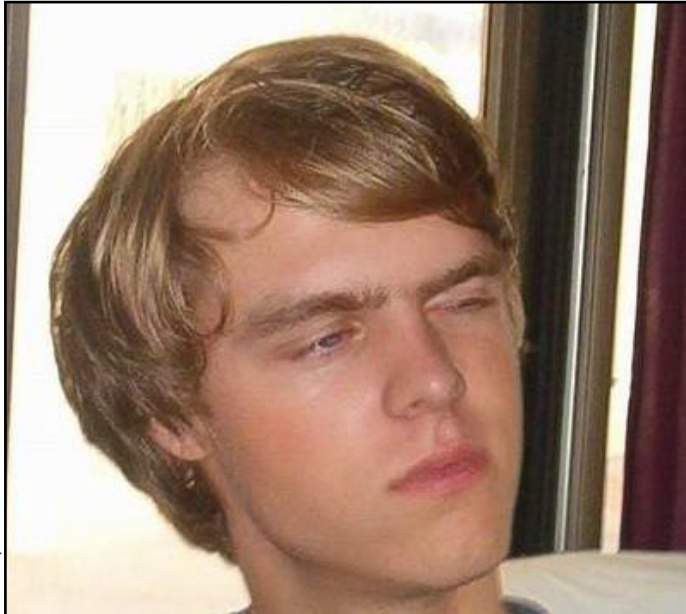
Takže neklesejme na mysli! Vánoce jsou pryč a na okno klepe paní Zima. Ledovka na silnicích hrozí úrazem, rampouch na okapu spadnutím na hlavu a sníh na ulicích zase šibalským nasypáním za krk. Ano, leden, měsíc to první roku 2005, už je tu a s ním i nový Protein!

Co v něm najdete? Především dva důležité články, které jsou v přímém vztahu k nadpisu mého úvodníku. 27. 11. 2004 se totiž konala dvě zasedání, která měla pro dění v YMCA i v TenSingu zásadní význam. Sešel se jednak Český Výbor TS v Ostravě, který jednal spíše v přátelské atmosféře o uplynulém půlroku v českém TenSingu, v Praze pak zasedl Ústřední Výbor YMCA v ČR (dále jen ÚV). Druhý řečený byl jistě důležitější, a proto se na něj vypravili rovnou dva redaktoři: Vojtěch Berger i František Kroužil. Svoji obsáhlou reportáží vás poctí dále v čísle.

Co dalšího najdete? Prosinec, měsíc, kdy si připomínáme narození Spasitele, je ve znamení vánočních koncertů TenSingu, tzv. Gospel Night. Pražská Gospel Night se konala 10. 12. v kostele

u Klimenta a velice se povedla. Článek o ní napsali Zuzana Dvořáková a já. Letos se ovšem již podruhé konala Gospel Night i v Krnově, a to rovnou za účasti sedmi TS skupin. Díky grantu totiž přijel i TS Mělník a Praha, aby společně s moravskými skupinami oslavili Vánoce 19. 12. Krátkou zprávu zaslal Vojtěch Berger.

Těsně po uzavěrce prosincového čísla Proteinu přišla do redakce zpráva o průběhu Moravského TS festivalu v Ostravě. Udělali jsme tak pro tento článek místo v tomto Proteinu. Autorkou reportáže je mladá publicistická naděje z TS Ostrava – Jih, Klára.

Děni v českém TenSingu za rok 2004 shrnuje retrospektivní článek o zázračném roce 2004, kdy se snad žádná akce neobešla bez přívlastků jako jedinečná, naprosto skvělá a užaaaasná. Ti z vás, kteří jste latiníky, hledejte jej pod jménem Anno Mirabili TenSing 2004.

A co dál? V lednovém Proteinu vychází i dlouho očekávaný rozhovor s předsedou YMCA v ČR, slovutným Tomášem Matuškou, který vedl na památné Česko – slovenské akci František Kroužil a Vojtěch Berger. Krom toho čtete i další zajímavé články, které se sice YMCA netýkají bytostně, ale i tak stojí za pozornost. Mám na mysli článek Štěpána Jančí z čerstvě přijaté YMCA Orlová o situaci v africkém Dárfúru, kterou monitoroval již v době, kdy tamní humanitární katastrofa nebyla tolik mediálně provažována a celý svět zrovna sledoval, kdo nejdále doskočí v Athénách. Vaší pozornosti by neměla uniknout ani další skandální fotografie, která dokumentuje proliferaci Proteinu na zahraniční trhy. Tentokrát, po minulých odhaleních ze Slovenska a Indie, přinášíme fotografii ze SRN. Nebude chybět ani tradiční zamyšlení a nakonec diářek, aneb co v YMCA nezmeškat v budoucím čase.

Hezký leden a dobrou lyžovačku, je-li u vás již sníh, přeje za redakci

/Štěpán Černý/

© **PROTEIN - měsíčník YMCA v ČR.**

Redakce: Štěpán Černý, František Kroužil

Spolupracovníci: Vojtěch Berger, Jaroslav Vojta Hynek, Petr Siska, Dominik Zunt

Sídlo: YMCA DAP, Na Poříčí 12, 115 30 Praha 1.

Kontakt redakce: e-mail: protein@ymca.cz,

www.protein.ymca.cz, právo redakční úpravy vyhrazeno,
registr. číslo MKČR: E 14324, uzávěrka tohoto čísla: 20.12.2004

Ymkaři u jednacího stolu

Reportáž
z důležitého zasedání
ústředního výboru
YMCA v ČR

Na konci listopadu se v podkrovním sále pražského Paláce YMCA uskutečnil osmihodinový maratón jednání o fungování české Ymky v příštím roce. K jednacímu stolu tady zasedli zástupci Ymek z celé republiky. Poprvé v historii byli jednání ústředního výboru YMCA v ČR (ÚV) přítomni také zástupci PROTEINU.

9:30

Jednání bylo zahájeno, v čele stolu sedí předseda YMCA v ČR Tomáš Matuška, první místopředseda Pavel Horký a hospodářka Ludmila Kadlečková. Po předsedově pravici zaujal místo další místopředseda, nedávno zvolený Michael Erdinger. Vlevo od stolu pak generální sekretář Štěpán Hejzlar. Další místa jsou zaplněna delegáty jed-

notlivých kolektivních členů YMCA od Husince až po Orlovou.

Atmosféra je zatím uvolněná, protože na pořad jednání přicházejí celkem nekonfliktní záležitosti. Velká výměna názorů se očekává později, až přijde na řadu rozpočet pro příští rok, který je klíčovým tématem tohoto jednání.

Jednání běží přesně podle protokolu, kdo se chce zapojit do diskuse, musí se nejprve přihlásit, a pak počkat, až na něj přijde řada. Není to žádné „povídání u piva“, ale strohá formální debata. Argumenty jsou dosud věcné, řečníci odpočatí a témata nevyčerpaná.

11:00

Jednání se postupně přiostrňuje, jak přicházejí na řadu závažnější témata. Rozruch vzbudila například diskuse o platnosti ochranné známky YMCA, která v roce 2004 vypršela. Byla zaregistrována poprvé v roce 1994 a po deseti letech její platnost skončila. Nyní má tedy YMCA v ČR ochrannou známku až do roku 2014.

Všeobecná rozprava se začíná měnit ve slovní ping-pong mezi ústředím Ymky a ostatními delegáty. Ústředí zde reprezentují již zmínění předseda, místopředsedové, generální sekretář, hospodářka a sekretář pro vnitřní

záležitosti Vojta Hynek.

Ústředí se pomalu dostává pod tlak delegátů, a musí kontrovat. U některých řečníků, zástupců regionálních Ymek, se již začíná projevovat „parlamentní syndrom“, nutící řečníka k projevu i tehdy, nemá-li pro svá tvrzení dobré argumenty či vůbec žádné argumenty.

Na řadu přichází jednání o rozpočtu, které zabere většinu jednacího času a s ním přicházejí i slovní přestřelky. První probíhá mezi hospodářkou Kadlečkovou a jednou z delegátek. Jde o výši grantu z Ministerstva školství, který YMCA dostala. Je o několik statisíců korun nižší než loni a od hospodářky se očekává, že vysvětlí proč. Za podání grantu je ale zodpovědný Vojta Hynek, který se teď vkládá do diskuse a obhajuje způsob, jakým grant podal. Tvrdí, že výši grantu není možné ovlivnit formální chybou. To, že YMCA dotaci, byť nižší než jindy, dostala, samo o sobě znamená, že grant byl po formální stránce podán správně. Delegátka přesto trvá na přezkoumání celého procesu podání grantu a dává o tom hlasovat. Z celkového počtu 23 delegátů pro návrh hlasují pouze tři, zbytek je proti nebo se zdržel. Delegátku jasná odpověď zbytku výboru přibrz-

dila a zůstává mlčky sedět.

Napjatou atmosféru zklidňuje další bod jednání, kterým je přijetí YMCA Orlová za kolektivního člena. Řečníci už si ovšem brousí jazyk na další pokračování rozpočtové debaty.

13:00

Po přestávce na oběd, která poněkud zmírnila vzájemné rozpory, začíná ústřední výbor znovu jednat. Zbývá dokončit projednávání rozpočtu. Toto „dokončování“ se protáhne na několik hodin, protože po vzoru svých parlamentních kolegů využívají někteří členové výboru svého práva vyjádřit svůj názor a zapojit se do diskuse. Občas je to však na úkor hutnosti sdělovaných informací. Jde ovšem o hodně, konkrétně o 11 569 000 korun. To jsou plánované příjmy YMCA pro rok 2005. Delegáty teď nejvíc ze všeho zajímá, jakým způsobem budou použity.

Velká diskuse se rozpoutává okolo pracovníků ústředí. Někomu se zdá, že jich je mnoho a náklady příliš vysoké. Jiní varují, že neuvážené propouštění by mohlo vést ke zhoršení kvality práce ústředí. Padají i konkrétní čísla. Na práci

ústředí YMCA v ČR má jít 20 procent celkových výdajů, přitom podle Ludmily Kadlečkové platí ve většině organizací obecné pravidlo, že ústředí může „spotřebovat“ až 30 procent výdajů.

Na fungování místních Ymek je určeno 52 procent výdajů. Zajímavé je, že na školení o rozpočtu, které vedl Petr Běťák z YMCA OPEN dorazili zástupci pouze čtyř Ymek(!)

15:00

Odjíždějí první zástupci z nejdálenějších Ymek, ÚV je ale stále usnášeníschopný. Běží šestá hodina jednání a únava je znát. Debata nabírá prudší charakter, padají i ostřejší slova. Oldřich Mičan z krnovské Ymky navrhuje, aby česká Ymka zřídila službu DMS (dárcovské SMS), jejímž prostřednictvím by Ymce mohli přispívat její sympatizanti. Jeho návrh je přijat. Vrcholí také diskuse o rozpočtu, do níž se zapojuje především několik aktivních delegátů, zatímco většina nechává věcem spíše volný průběh.

Rozpočet musí být vyrovnaný, a tak se o něco sníží vnitřní granty, které ústředí rozděljuje jednotlivým místním Ymkám. Ymky dostanou tedy o něco méně, ústředí bude mít stejně jako v roce 2004. Z rozpočtového koláče chce ústřední výbor ukrojit menší kousek také PROTEINU, který si proti minulému roku pohorší o 15 000 korun.

Rozpočet je v této podobě po několikahodinové diskusi schválen.

Zbývá ještě projednat několik bodů. Jedním z nich je ukončení členství YMCA Černilov po vzájemné dohodě ústředí a představitelů černilovské Ymky. Při projednávání tohoto bodu se jedna delegátka redaktorů PROTEINU otázala „Kde že to je, ten Černilov?“ Při počtu místních Ymek v České republice, který sotva přesahuje tři desítky, ilustruje tato otázka zájem a obecné povědomí o situaci v Ymce u některých členů ústředního výboru, jejího vrcholného orgánu.

17:00

Odjíždějí další delegáti, výbor přestává být usnášeníschopný, diskuse ale pokračuje ještě přibližně hodinu. Končí jednání ÚV YMCA v ČR, kostky jsou vrženy a rok 2005 naplánován. Před Ymkou stojí nové výzvy – zlepšení vlastní propagace, vytvoření strategického plánu pro příštích pár let, profesionalizace jejích zaměstnanců. Zkratka YMCA je stále zapsaná v podvědomí obyvatel České republiky. V nedávném průzkumu, kdy respondenti odpovídali na otázku „Jaké znáte organizace, které pracují s mládeží?“, skončila YMCA na výborném třetím místě. To je kapitál, kterého by měla využít, nejlépe už v tomto roce.

/Vojtěch Berger/

Proč být Ymkařem?

Víme, kdy a jak se rozhoduje o ymkařských záležitostech, o věcech, které se týkají nás všech? Zajímáme se o to, jak funguje naše organizace, co se jí daří a jaké problémy řeší? Působíme-li v Ymce už nějaký čas, ať už pracujeme v některém z jejích mateřských center, dětských kroužků, organizujeme tábory či jsme členy Tensingu, zájem o tyto věci je určitě na místě. Ymka totiž není pouhou posvěcovatelkou našich aktivit, anonymní přepážkou na poště, kde se vydávají peníze. Ymka je organizací, která stojí a padá se zájmem jejích členů o dění v ní samotné, na něčem, co občas nazýváme „ymkařský duch“.

Tento pocit sounáležitosti je klíčový pro to, abychom se v Ymce cítili „jako doma“, abychom si rádi připnuli ymkařský odznak na batoh nebo na tričko a abychom zároveň dokázali případným zájemcům vysvětlit, co to Ymka vlastně je, jaká je její historie a jaké jsou její cíle.

Jako vedoucí pražského Tensingu můžu potvrdit, že každému, kdo tam přijde, nabídneme velmi záhy členství v Ymce. Vysvětlujeme, co to Ymka je a o co jí jde. Chceme, aby se členové Tensingu necítili jen Tensingáři, ale také a především Ymkaři.

To se netýká jen Tensingu, ale všech aktivit Ymky. Tak jako známe perfektně soupisku i management našeho oblíbeného hokejového týmu, tak jako víme, kdo je ředitelem naší školy nebo kdo je šéfem velké firmy, pro kterou pracujeme, stejně tak bychom měli vědět, kdo vede Ymku, jak a kam. Měli bychom se zajímat o to, jak Ymka funguje, a kdo jsou lidé, kteří ji řídí. Schválně, kolik z čtenářů PROTEINU, Ymkařů, by dokázalo správně odpovědět na otázky jako: Jak se jmenuje generální sekretář YMCA v ČR. A její předseda? Kolik je (s přesností alespoň na desítky) místních Ymek v České republice? Kdy a kde Ymka vznikla a kdo ji založil? Víme, co to je Pařížská báze a Kampalské principy? A tak bychom mohli pokračovat.

Nebojme se probudit v sobě ymkařské vědomí a nebojme se dát najevo, že jsme Ymkaři. Nebojme se koupit si ymkařské tričko, a připnout si někam zmíněný odznak YMCA. A nebojme se číst PROTEIN (a reagovat na něj), který je časopisem o ymkařských záležitostech psaným pro Ymkaře. Reportáž z jednání ústředního výboru Ymky a rozhovor s Tomášem Matuškou v tomto čísle jsou toho důkazem.

(vob)

O Ymce se musí mluvit a psát

TOMÁŠ MATUŠKA právě završuje pátý rok na předsednické židli YMCA v ČR. U této příležitosti jsme pro Vás připravili tento obsáhlý rozhovor, který jsme nahráli na podzimním Česko-slovenském setkání Ymkařů

Co je náplní práce předsedy YMCA v ČR? Jaký je rozdíl mezi předsedou a generálním sekretářem?

Největší rozdíl je v tom, že předseda je dobrovolník a generální sekretář profesionální pracovník, tudíž spektra pracovní náplně jsou úplně odlišné. Ale to „gró“, co mají dělat je dáno ve stanovách. Mám vést ústřední výbor a od toho se odvíjí moje práce, reprezentace, podpisy, vyjednávání. Včetně toho, že jsem nadřízeným generálního sekretáře, takže ho můžu kontrolovat a úkolovat.

To znamená, že kdyby měl jeden člověk mluvit za celou Ymku, byl bys to asi ty... Předseda je tedy nejvýše?

Ano, předseda je tím člověkem, ale může být zastoupen místopředsedou nebo generálním sekretářem.

Jsi členem YMCA Třebechovice pod Orebem? Pocházíš od tamtud?

Ano, rodiče pocházejí z Třebechovic a z Tý-

niště. Já pocházím z východočeského kraje. Udělali jsme takové kolečko, v současné době bydlím v Bělči nad Orlicí, což je asi 6 km od Třebechovic. V Třebechovicích jsem zakládajícím členem občanského sdružení YMCA Třebechovice.

Jak si se k Ymce vlastně dostal?

Hledali jsme prostor nad rámec evangelického sboru. Prostor církve nám byl těsný, na to co jsme chtěli dělat. Chtěli jsme vymyslet občanské sdružení. Znali jsme se s Pepou Bartoškem z Čerčilova, který mi při jednom rozhovoru říká: „...už je to vymyšlený, už nic nemusíte vymýšlet. Stavte se na Poříčí, tam vám řeknou co to znamená, co to obnáší.“ Tak, já jsem pak jednou přijel do Prahy. Tam byl Pavel Horký, ještě také Jana, dnes Žárská. S Pavlem jsme se pak párkrát setkali, udělali jsme ustavující schůzi a bylo to.

A to bylo tedy kdy?

Myslím, že v roce 1996. Shodli jsme se na základním programu - sport a rodiny s dětmi. Což děláme dodnes. Chceme vyváženost - tělo, duch, duše. Sport i kulturu. Snažíme se na ten sport zaměřit. Myslím si, že se na něj dnes často v Ymce zapomíná. Jezdíme na kola, pořádáme Běh Terryho Foxe, máme šachový turnaj.

O vašem turnaji vyšel také článek v Proteinu pod názvem Mat pod Orebem. Vy jste jedna ze 4-5 Ymek, co občas do Proteinu přispívají. V téhle souvislosti bych se rád zeptal, jaké máte zkušenosti s místním tiskem, jestli o vás vědí, jestli o vás píšou...

Myslíme si, že pokud bude YMCA pracovat ve skromnosti, aby se o ní nevědělo, tak efekt bude nepatrný a dopadne to pouze na přímé účastníky akce. Takže, aby se o YMCA vědělo, což je nezbytné na celostátní i regionální úrovni, tak se o ní musí mluvit, psát. Třebechovice vydávají svojí tiskovinu, tam se prezentujeme, když pořádáme nějakou akci a chceme pozvat lidi. Potom Hradecké noviny - vycházejí v bývalém hradeckém okresu. Pak občas něco dáváme do východočeské přílohy MF DNES. Myslím, že je to určitě důležité. Kdo pracuje, strhá se u toho a budou o tom vědět jen přímí účastníci, tak se ošizuje o ten multiplikační efekt. Když tomu navíc spřízněný redaktor přeje je to výborné. Nemusí to vychvalovat, ale napíše to tak, že je mu to sympatické.

Máte nějakou koncepci, promyšlené vztahy s médii?

Jako Ústí na tom nejsme. Máme několik stálých redaktorů, které zveme. Nejdřív jsme je zvali anonymně, ale teď už se známe. Dále, když děláme např. benefiční akci Pomozte dětem, rozešleme pozvánky politikům, senátorům. I noviny, když vědí, že jsme jim to rozeslali, tak se pro ně naše akce stává zajímavější na otištění. Takže dnes už k nám jezdí pravidelně tak tři novináři, třeba na ten Běh Terryho Foxe. Takže už o sobě víme a už to není takový ten vztah očekávání a nedůvěry.

Jaké máte vztahy s Hradcem Králové, je to hodně blízko. Nebijete se tak trochu?

No určitě se s nimi nebijeme. Náš záběr co do kvantity i kvality je úplně jiná než v Hradci. Navíc je to stotisícové město a specializuje se, s výjimkou dětských domovů, přímo na Hradec. My máme takovéto okolí Třebechovic, kam Hradec nedosahuje. Navíc struktura naší činnosti je úplně odlišná od té hradecké. Hradec je historická YMCA, pracují tam profesionálové. Je to zaměřeno na kroužky, na tábory. U nás nemáme trvale pracující skupinu, žádné profesionály, žádné náklady na stálou kancelář. Ten charakter akcí je jiná - na rozdíl od Hradce pracujeme s rodinami atd. Řekl bych, že jsme dobrými sousedy. Já osobně se s titulu svojí funkce v Ymce s Hradcem střetávám při problémech, ale to neznámá, že by se střetávaly Třebechovice s Hradcem. Řešíme problémy - pořád se něco děje kolem tamního domu.

Ve funkci jsi zvolen na dva roky. Jak dlouho je to celkově a jaké tě za tu dobu potkaly problémy?

Teď jsem ve funkci už pátým rokem. První mimořádné volební období bylo na rok. Druhé potom bylo celé a teď jsem v půlce dalšího.

Největší problémy? To byl Palác YMCA s.r.o., následně YMCA Team. A pak asi je ten Hradec.

Můžeš nějak nastítnit, o co v Hradci jde?

Tam jde permanentně o řešení toho, jaké části domu v Hradci bude užívat KČ (kolektivní člen=místní YMCA). YMCA v ČR to vidí tak, že se to děje na úkor YMCA. Hradecká YMCA to zas vidí tak, že to dříve měli celé, ale pomíjejí současný právní stav. Pro ně je ideální, že to budou mít všechno, budou se o to starat, budou to užívat. Vůbec nechtějí slyšet na to, že třeba by si mohli najít prostory mimo dům, tak jako to udělala YMCA Praha. A podle mě to udělala dobře, je to pro ně dneska lepší. Zároveň v Hradci máme nájemce, podnikatele, který je více pružný - máme

s ním starou smlouvu, kterou se snažíme změnit. Dále jsou v domě také části, které jsou kulturními památkami. Chtěli bychom do budoucna, aby v Hradci, tak jako YMCA spravuje Palác YMCA, aby to tady dělala taky. Jestli to bude s.r.o. nebo správce není důležité, ale aby to bylo pod kontrolou YMCA.

A největší úspěchy?

Dalo by se říci, že ty problémy vyústily v úspěchy. Když začnu u toho s.r.o. - YMCA to koupila, měla to udělat dávno. Dali jsme do toho 1,25 milionu. Ale to vyjednávání trvalo dva a půl roku nebo ještě déle, ty tahanice. Měli jsme do toho jít dřív a měli bychom to dříve za sebou. Možná za stejné peníze, ale mnohem méně práce by to stálo. YMCA Team - je to otázka, zda se měl přijmout, no přijal se. Potom transformace, to byl jednoznačný úspěch, to YMCA posunulo do úplně jiných relací. Já pamatuju ty dohady a neustálé nastolování pravidel, které nikdy nekončilo, pro ty místní sdružení, které neměli právní subjektivitu. Dneska někdo řekne, že nás to odcizilo. Dobře, tak se budem snažit dělat něco, co by nás zase sblížilo. Tohle může být vzor, ale můžem je taky motivovat jiným způsobem, ty kolektivní členy. Ta odpovědnost, aktivita je na těch, kteří budují tu činnost a oni to tak cítí. Já myslím, že tohle je úspěch obrovský. Potom..., to souvisí s tou transformací. Já si pamatuju, když se prostě materiály na ústřední výbor promítaly na zeď. Hlasovalo se o něčem, co se na té zdi změnilo. To si myslím, že dneska je lepší, nakonec je to znát i z těch usnesení, z toho množství programů, co ÚV stačí zpracovat. Tohle mi přijde, že je dobré. Co ještě teda vidím jako problém, je závislost KČ na vnitřních grantech, na rozdělování peněz, které se do jisté míry spotřebovávají na věci, o kterých jsem přesvědčen, že by to nebylo nutné. Dopláctet, snižovat ceny táborů apod. Těžíme z toho, že jsme sdru-

TOMÁŠ MATUŠKA (37)

Narodil se v roce 1968. Vystudoval zemědělskou školu v Praze, Suchdole - obor fyto technika na agronomické fakultě. I když ho to bavilo, nikdy v obotru nepracoval. Krátce dělal na stavbě jako přípravař, rozpočtář. V současnosti pracuje jako správce v celoročním táboře evangelické církve. V YMCA je od roku 1996, kdy spoluzaložil místní YMCA Třebechovice, již pět let je předsedou YMCA v ČR. Angažuje se v Diakonii a v humanitární pomoci. Má 2 děti, hlásí se k evangelickému sboru v Třebechovicích. Sedlá bílou Škodu Forman.

transformací. Já si pamatuju, když se prostě materiály na ústřední výbor promítaly na zeď. Hlasovalo se o něčem, co se na té zdi změnilo. To si myslím, že dneska je lepší, nakonec je to znát i z těch usnesení, z toho množství programů, co ÚV stačí zpracovat. Tohle mi přijde, že je dobré. Co ještě teda vidím jako problém, je závislost KČ na vnitřních grantech, na rozdělování peněz, které se do jisté míry spotřebovávají na věci, o kterých jsem přesvědčen, že by to nebylo nutné. Dopláctet, snižovat ceny táborů apod. Těžíme z toho, že jsme sdru-

ROZHOVOR

žení, které má peníze a které tím není nuceno snažit se o to, aby je získávalo jinde. V budoucnu to vidím..., dávat peníze ve prospěch rozvojových programů, na kterých by se Ymka dohodla. To je to co nás posune a do toho ty peníze dáme.

Co vztahy české YMCA se zahraničím?

ÚV deklaroval, že nemá problém faktický nebo nějaký jiný, který by negativně předznamenával vzájemné vztahy.

Přijde nám ale zbytečné, abychom vysílali sekretáře na jednání, které trvá 8 hodin, do Švédska a platili za to, já nevím, 20 - 30 tisíc. Za poslední 2 roky, pro nás pro statutáře, je prioritou konsolidace a stabilizace na české úrovni. Co bychom chtěli: ÚV v červnu letošního roku přijal takové prohlášení k zahraničí, kde jsou stanoveny priority. Velice rádi bychom podpořili jakékoli kontakty směrem do zahraničí, ale přes KC. Přímo lidi mezi lidma, ne funkcionáři za velké peníze. My jsme vlastně v květnu nebo v červnu zrušili účast Štěpána (*Štěpána Hejzlara, generálního sekretáře YMCA v ČR - pozn. red*) a ještě někoho někde u Moskvy, která by stála tolik peněz, jako celé Česko-slovenské setkání Ymkařů.

V čem vidíš hlavní výhody tohoto setkání?

Za prvé, nechceme být uzavření. V případě Slovenska je to nejjednodušší cesta, neexistuje jazyková bariéra, je to blízko, jsou tu vztahy, někteří lidé se znají. Navíc ty programy a problémy, které řešíme jsou velice blízké. Němci řeší úplně něco jiného. Měli jsme takovou vizi, že bychom se Slováků přibrali i Poláky, uvažovalo se i o Maďarech, ale tam už ten jazyk není tak blízký...

Máme nějakou partnerskou Ymku?

Ne, oficiálně nemáme. Neoficiálně jsou určité dobré vztahy se Slovenskem.

Co spolupráce na bázi zemí tzv. Visegrádské čtyřky?

To je spíše na úrovni politiky. Ale Miki (*Michael Erdinger, zástupce v ETS, Field groupu pro Ukrajinu a novopečení 2. místopředseda YMCA*), chtěli bychom, aby se více zabýval zahraničím na úrovni Ymca. Měl jako náš zástupce ve Field group pro Ukrajinu dvoustranné setkání s polským, myslím generálním sekretářem, které proběhlo ve velmi přátelské atmosféře. Takže bylo by dobře, pokud by se to povedlo zase nějak tlačit dál.

Dost si myslím, že tady je problém takové ne zrovna dostatečné aktivity těch KC, ale na druhou stranu se jim nedivím, protože sám pocituju, že všichni co v YMCA něco dělají, tak to dělají naplno a dělají, to co samozřejmě chtějí a můžou, a jestliže na nich chceme něco dál, tak by něco museli pustit.

Chtěli jsme se zeptat na vztahy mezi Ústředím a KC právě v této souvislosti. Třeba z pohledu Proteinu máme pocit, že většina Ymek nám není schopna na cokoli odpovědět, když jim napíšeme. Stejnou zkušenost má např. Vojta, pokud jde o tabulky. Ty jsi sám z místního sdružení, takže víš jak to tam vypadá...

V případě tabulek mi přijde, že to je lajdárna. Tam bych to netoleroval. Jednu korekci od Vojty - opravit a v pořádku, ale jestliže musí udělat čtyři, tak bych prostě řekl: dobře přátelé dejte si na to příště víc času a budete mít vnitřní grant. Protože Vojta (*Jaroslava „Vojta“ Hynek, sekretář YMCA v ČR pro vnitřní záležitosti*) pak spotřebuje měsíc na to, že dělá rady a porady a přitom by mohl dělat mnohem užitečnější věci. Takže tohle je lajdárna. To, že nereagují na možnost či nabídku toho, že se mohou prezentovat, je neuvědomělost. Jim to nedojde, oni vidí jako prioritu tábor nebo víkendovku, ale to nepřekročili hranici toho oddílu. Jestliže budu občanské sdružení, tak o mě musí vědět a kde blíž, než teda navzájem v prostředí YMCA. Tohle bychom chtěli v tom rozvojovém programu určitě podpořit. Takovéto sblížení a rozšíření a to navazuje na to, abychom mohli něco dělat víc a dál, nového, tak potřebujeme další lidi. A to jsou 2 věci, aby si lidé v Ymce byli blíž - kolektivní členové a zároveň, aby přišli další lidé, kterým naše ymkařské věci nebudou cizí a budou dělat třeba takový tým dopisovatelů...

Máme plán krajských zpravodajů. Byl by to vždy člověk, který by podával zprávy o dění Ymek v tom kterém kraji...

Stálo by za to jim říct, že psaní a dělání reportáží má nějaké zákonnosti - nějak se píše tohle, nějak tohle atd. Říct jim: snažte se být v tom dobří. Pozvat někoho, kdo by jim to dokázal vysvětlit, jak postupovat atd. Důležitá je také motivace těch lidí, jak už jsme se bavili včera. A to se týká všech oblastí v Ymce. Musíme si pozvat někoho, kdo to zná a my to pak můžeme aplikovat.

Strategický plán od Mercedesu po Ymku je stejný. Jen se tam dosazuje od východisek, přes cíl a pak ty konkrétní kroky.

Co zákulisí volby předsedy, jak to probíhá? Tam je určitě potřeba představovat nějaký plán směřování. Určitě tam jsou různé koncepce...

Problém je vůbec výběr kandidátů. Naposled jsem kandidoval sám, což byl trapas. Předtím jsem kandidoval proti Franklovi. Tam jsem prezentoval přímočarejší ymkařství.

Rozhodl ses k této funkci sám nebo tě někdo oslovil a přemluvil?

Spíše se mě ptali, zda bych nechtěl. Pak to nějak vyplynulo z toho, že spousta lidí to odmítlo.

Zpočátku jsem byl pod větším nátlakem, pak jsem s tím problémy neměl. Za ten rok je to otázka, protože když děláte v takovéhle funkci, tak jsou tam často dané jednoznačně povinnosti. Musíte dělat i to co vás nebaví, např. přečíst si smlouvy než je podepíšete, projednat a jednat o nepříjemných věcech. Což samozřejmě, kdyby dělal člověk zaměřený jen na něco, tak ten efekt by tam byl viditelnější.

*/za rozhovor děkují František Kroužil
a Vojtěch Berger/*

Anno TenSingi

Mirabilis 2004

V českém denním i jinak periodickém tisku je konec kalendářního roku i začátek nového přičinou bilancování, hodnocení a zároveň i výhledů do dalších časů. A nejinak tomu bude i v Proteinu, který nehodlá za nikým zaostávat. Prohlédněme si spolu s chodící kronikou tohoto roku, Štěpánem Černým, co potkalo letos české TenSingáře.

Leden:

V lednu se TenSing Ostrava – Poruba vydal na turné do Norska, kde se hodlal, kromě pojídání hamburgerů a lyžování, zúčastnit norského tensingového festivalu TT 2004, který se koná pravidelně každé čtyři roky. Ostravští si jistě užili mnoho zábavy, jak by také nemohli. Když Norsko je zemí, kde TS vůbec vznikl. Bohužel nemáme kapacitu na podrobné rozepsání toho, co tam zažili, proto zájemce odkážu na stránky českého TenSingu (www.tensing.cz), kde je turné popsáno rozkošnou rukou Pinky Duškové.

Únor:

Na sklonku února se kromě Evropské tensingové konference (ETS), kde ČR zastupoval Miki Erdinger, nyní místopředseda YMCA v ČR, konalo i jarní ČVTS - setkání všech zástupců TS skupin z českých zemí ve Strměchách u Pelhřimova. Toto setkání mělo za úkol především zachytit, co nového i starého se v jednotlivých skupinách za uplynulý půlrok semlelo. Zevrubnou reportáž z akce najdete opět na www.tensing.cz, z pera Charlieho Kubíčka (TS Praha).

Duben:

Na přelomu dubna a května se příslušníci třech středočeských TenSingů (Krabčice, Mělník, Praha) vydali na společné turné školních koncertů, které měly za úkol přivést do těchto, tehdy trochu skomírajících skupin novou krev. Žel, asi jsou školní koncerty v povodí Vltavy a Labe prokleté,

neboť ani z jednoho z dohromady šesti koncertů nikdo do žádné skupiny nepřišel. Ale vedoucí zamáčkli slzu a pustili se přesto do dalšího boje. Neboť v květnu je čekal Československý TenSingový festival ve Vrchlabí!

Květen:

Naposledy v dějinách se konal festival na jaře, neboť vinou termínů vyhlášení výsledků grantů je nezbytné jeho termín přesunout na podzim. Ale to nijak nezabránilo TenSingářům, aby si to ve Vrchlabí užili! Podpořili tam kromě jiného nový TenSing Vrchlabí, viděli bezvadné koncerty, spoustu nového se naučili na workshopech a jistě našli i nové kamarády. V Proteinu o festivalu vyšel velký článek v červnovém vydání, proto případné zájemce o podrobnosti odkážu na toto číslo. Kromě toho na www.tensing.cz najdete i obsáhlou fotogaleri, čítající přes 500 fotografií z objektivu Petra Chláпка, Chlopina.

Červen:

Konec školního roku je ve všech skupinách ve znamení závěrečných koncertů. Pilně trénovaný

program je tam předveden nezřídka velkému počtu zájemců a všichni si to krásně užijí. Obvykle se tyto koncerty odehrají v kulturních domech, a tak jsou oblíbeny i veřejností. TenSing Praha tak vystoupil 22. 6. v Kulturním domě Opatov a sklídl zasloužený potlesk. Na <http://tspraha.wz.cz> najdete mnoho fotografií i nahrávky z této akce. TenSing Ostrava - Poruba a TenSing Ostrava – Jih pak zazpíval, zahrál a

zatančil v KD Poklad. Jistě na stránkách Poruby <http://tensingostrava.wz.cz> najdete také různé detaily z této akce. Proto neváhejte a na obě stránky zavítejte.

Červenec – srpen – letní prázdniny:

O letních prázdninách se každý správný člen TenSingu, ať z Moravy, Čech, Konstantinoléžska nebo Kropáčovovruticka, vypraví na TSCZ – tradiční letní tábor všech skupin. Ten letošní se konal v Sobotíně u Velkých Losin, rozmarň

vesnici v podhůří Červenohorského sedla a Jeseníků. Tentokrát nesl název LORD OF THEN SING a jeho úspěch je legendární. Podařilo se mu krásně dát dohromady TenSingáře všech trvalých pobytů a utvořil z nich prima partu. Bohatý program závěrečného koncertu uvedl v tanec dokonce i redaktory Proteinu VoB a Fr(a)K, což není až tak časté. Bohatou fotodokumentaci najdete na <http://tspraha.wz.cz>, krom toho doporučuji i článek o táboře na www.tensing.cz, stejně tak jako v Proteinu Září 2004.

Září:

V září přijel na výlet norský TenSing Vigeland. Norové navštívili postupně Mělník, Náchod, Vrchlábí a Prahu a čeští vedoucí s nimi navázali spoustu užitečných kontaktů, i když občas za cenu velkého osobního nasazení při zajištění jejich pobytu zde v ČR. Přesto si tu Norové užili a nám po nich zůstalo spousta pěkných vzpomínek. Podrobnosti a detailní popis jejich pobytu poskytne Protein Listopad 2004 nebo <http://tspraha.wz.cz>.

Říjen:

V říjnu se čeští TenSingáři, účastníci TSCZ, vydali na společné turné na Slovensko, kde měli pomoci založit a obnovit TenSing v Banské Bystrici, Kremnici a Bratislavě. Série školních koncertů v těchto městech přivedla nové lidi do TS Banská Bystrica a pomohla obnovit slávu této TS skupiny. Krom toho se i čeští TenSingáři mezi sebou utužili a ještě lépe poznali. I po tomto turné už snad nikdo nebude tvrdit, že mezi Čechami a Mo-

ravou existuje nějaká nevraživost.

Listopad:

V listopadu došlo na Moravský TenSingový festival, jednodenní obdobu československého festivalu, kdy se sešly skupiny z Orlové, Ostravy Jihu, Ostravy Poruby, Krnova a Frýdlantu. Bohužel jsem jejich show v ostravském klubu Telepace nemohl vidět, proto zájemci ať vezmou za dost článkem z pera Kláry (TS Ostrava - Jih) v tomto Proteinu. Krom toho na sklonku listopadu zasedl ČVTS, který měl za úkol zvolit nového předsedu a místopředsedu, stejně jako další funkce a koordinátory. Předsedou byla jasnou většinou zvolena Klára Dvořáková z TS Mělník, jejím místopředsedou bude Irena Opočenská z TS Praha. Jejich prvním nařízením v nové funkci bylo ustanovení spisovné češtiny jako jednacího jazyku ČVTS a pravidelné přezkušování vedoucích jednotlivých skupin (v intervalu cca 1 měs.), zdali neříkají slova jako měsíčník, studma, stama nebo fráze typu: „Kaj je stréc Radovan?“. Krom toho bylo na počest nové předsedkyně složeno inaugurační oratorium Misere Nobis, Regina Maris, které na libreto Madly Rounové zkomponoval Štěpán Černý. První uvedení tohoto opu magnum se čeká na slavnostní intronizaci sl. Dvořákové v polovině února.

Detailní popis ČVTS viz. článek Davida Wernera a Štěpána Černého v tomto čísle.

Prosinec:

Měsíc vánoční byl ve znamení dvou Gospel Night. Ta první, tradiční pražská, proběhla 10.12. a celý organizační team byl s ní nadmíru spokojen. Slovy moderátora Vojty Bergera: „Nejlepší Gospel, co pamatuju, a že já pamatuju hodně!“. TS Praha, Mělník, Krabčice Náchod a Tis/Želiv vystoupili v pražském kostele U Klimenta a celý jejich program přinesl do duší diváků i účinkujících něco z vánoční atmosféry. Podrobněji viz. toto číslo. Krnovská Gospel Night, která v době psaní článku dosud neproběhla, bude ve znamení velké účasti TS skupin, neboť jich přijede celkem 7. Publicistickou reportáží vás poctí Vojtěch Berger v tomto čísle.

A to bylo vše, co se tento rok v českém TenSingu odehrálo. Ať je i další rok tak úspěšný, jako byl Anno Mirabili TenSingu 2004. Ze srdce přeje

/Štěpán Černý/

Moravský TenSingový Festival

Letos, dne 20.11. 2004, se v Ostravě již podruhé konal Moravský TenSingový festival, na který se sjedou ty skupiny, které to mají do Ostravy blízko - čili Krnov, Frýdlant, Orlová, Ostrava - Jih a Ostrava - Poruba.

Pro všechny TenSingáře dlouho očekávaný den 12.11.2004 začal ve 12 hodin, kdy jsem se všichni sešli na Masarykově náměstí. Další 20 minut jsme vyplnili čekáním na opozdilce a potom jsme se konečně vypravili za svým cílem - směr TELEPACE (nevím, jaký vhodný název komu mám přidělit - organizace nebo sdružení... .to nechám na vás). Když jsme dorazili, v Telepači bylo už rušno....po chodbách pobíhali TenSingáři z Orlové, Krnova, Frýdlantu a Poruby.

Všude vládl zmatek, ale nakonec jsme se dohrabali do naší šatny. Honem jsme se převlékli do TenSingových stejnokrojů (džíny a TenSingové tričko) a po krátkém rozezpívání na chodbě jsme

Drsné holky z Krnova

se všichni slezli dole v sále na zahájení. Uvádění se ujaly holky z Krnova. Zajímavým způsobem nám předvedly základní pravidla YMCA a TenSingu: No sex, No drugs. Jako první se představil TenSing Frýdlant pod vedením našeho Superstar Jirky. A potom přišlo to nej nej...TenSing Ostrava-Jih!!! Všechno se nám bezvadně povedlo, jen s výjimkou písničky Behind blue eyes...to nám vypadly slova....ale celkový dojem myslím nebyl špatný.

Po nás se představil TenSing Krnov a později Orlová. Každý koncert prokládaly hry a spousta legrace. Jako třešnička na dortu se jako poslední představil TenSing Ostrava-Poruba, který všechny zaujal působivým dramatem. Všechny koncerty se moc povedly a při hrách se konkrétně náš TenSing hodně stmelil a mezi sebou sprátelil. Všechny TenSingy si poté nacvičili písničku Awesome God a Žil byl na chystanou akci Gospel Night v Krnově. Akce byla zakončena Terryho zamyšlením a Karaoke, při kterém si spousta lidí vybila svoji poslední energii. Kolem 20:30 program skončil a účastníci, kteří nepřespávali v ostravském Fishnetu, se odebrali plni dojmů domů. Celá akce se moc zdařila. Pro TenSing Ostrava-Jih to byl první festival a všichni se už opět těšíme na příští.

TenSing Jih na zkoušce

ČVTS a KVAS 2004

26.-28.11.2004, Ostrava – Jih

Tak jako za starých dobrých časů,

kdy český Tensing žil událostmi jako

Evropský festival v Litomyšli nebo turné

na EXPO 2000 do Hannoveru, konal se i

letos po dlouhé době dohromady ČVTS a

KVAS.

Dobrý mrav praví střídat pravidelně pořadatelská místa tak, aby se nikdo necítil znevýhodněn tím, že musí cestovat přes půl republiky. Po jarním ČVTS, které se uskutečnilo ve Strmýchách u Pelhřimova (místo sice líbezné, ale daleko to tam měl každý), konalo se podzimní – volební – setkání v Ostravě, konkrétně v základně slovutného Tensingu – Jih ve čtvrti Pískové doly.

Pátek byl označen jako den příjezdu, proto se ten den nedělo nic moc, co by bylo třeba sáhodlouze rozepisovat. Pro pořádek citujeme, kteří se na setkání dostavili: Tensing Praha, Mělník, Krnov, Ostrava – Poruba, Ostrava – Jih, Frýdlant a Orlová. Krom nich byl přítomen i David a Tomáš z Kyjova, kteří tam hodlají založit Tensing a přijeli načerpat inspiraci, případně požádat o podporu. Když jsem se všichni takto pěkně sjeli, šli jsme rovnou spát do prostorné místnosti, kde si přes den hrají nemluvnata, aby tam přes noc dováděli dvacetiletí vedoucí Tensingu.

A byla tu sobota, den, kdy se mělo odehrát mnoho důležitých věcí. Dopoledne bylo vyhrazeno pořadu jednání ČVTS. Na programu bylo především tzv. „retro“: zhodnocení uplynulého roku a jeho akcí, které se nějak dotýkaly dění v republikovém Tensingu. Hovořili jsme o jarním festivalu a o tom, že je bohužel nutné další ročník uspořádat na podzim. Výsledky grantů MŠMT jsou totiž známy až těsně před zahájením festivalu a přípravný team žije v nejistotě, zda vyjde s financemi a jak to vůbec dopadne. Dále se „delegáti“ bavili o letním táboře TSCZ a o tom, že překleul fiktivní hranici mezi jednotlivými skupinami, která je patrně zaviněna fyzickými dispozicemi republiky, spíše než zlovůlí jednotlivců. A právě společné, celorepublikové akce pomohou tuto vzdálenost překonat. Zejména pro členy méně početných skupin (do 20 členů) je účast na podobné veleakci velkou vzpruhou do další

činnosti. Usnesli jsem se na tom, že už není třeba dělat samostatné tábory pro jednotlivé regiony a že napříště už budeme mít vždycky jeden, společný tábor pod zavedenou značkou TSCZ (která má mimochodem již desetiletou tradici).

Dalším bodem debaty bylo tzv. „futuro“:

Nový předseda ČVTS a jeho inaugurační projev

výhled na příští rok, kterým bude rok 2005. Festival byl definitivně přesunut na podzim, TSCZ bylo ustanoveno na prvních dvanáct dní v srpnu. Některé napadlo, zda by nešlo příští TSCZ uspořádat opět někde v zahraničí, zejména v souvislosti s Evropským Tensingovým festivalem, který se bude konat v srpnu 2006 v dánském Aarhusu. Toto je však stále hudba budoucnosti a dosud nikdo neví, jak se situace do léta vyvine.

Po obědě přišly na řadu workshopy KVASu. Asi dvacítku účastníků měla na výběr toto: *Krizové situace v TS* (vedla Zuzka Vyvalová & Hanka Musialová); *Duchovno v TS* (vedla Beruška Otřísalová); *Propagace TS* (vedl Bond Tichota); *První pomoc při úrazech v TS* (vedla Uršula). Předpokládám, že všichni se na workshopech mnoho nového dozvěděli, protože je vedly výše zmíněné kapacity, ovšem jistě to nevím, protože já (ŠC) jsem se zúčastnil *Duchovna* a já (DW) *Propagace TS*. Zejména měly všechny tyto workshopy naučit mladé budoucí i současné vedoucí (to se to rýmuje...) osobním vlastnostem, které jsou nesmírně důležité pro to, aby dotyčný byl správ-

ný vedoucí. Krom jiného mám na mysli pokoru a chuť naslouchat jinému i spolupracovat s ním, ale i ráznost a důslednost, bez níž je autorita vedoucího hned pryč. Tak, jak jsem mohl sledovat, rostou nám ale ve všech skupinách nadějní mladí vedoucí, kteří nás, vykopávky, více než nahradí.

Po skončení WS odpoledne se konala večere a ještě po ní volební část setkání ČVTS. Bylo třeba zvolit všechny, kteří se zvolit dají, což čítalo předsedu, jeho místopředsedu, tajemníka, podtajemníka a vrátného. Krom toho, spolu se zánikem Bobr Teamu přešla na ČVTS pravomoc pověřovat koordinátory jednotlivých akcí. A tak volil koordinátor TSCZ (stal se jím Radovan), Know-How semináře (Irena & Zuzka Vyvialová), podzimního KVASu (Al & Stacey, dvojčediná dvojice z YMCA Poruba) a delegát ETS (moje maličkost - ŠČ). Ve volbách předsedy byla ze dvou kandidátů zvolena Klára Dvořáková (TS Mělník), poté, co telefonicky odpřísáhla, že nebude působit neshody mezi TS skupinami v ČR (proč by to měla dělat?). Její místopředsedkyní se stala opět Irena Opočenská (TS Praha). Tajemníkem byla zvolena Mikina, kočka Zuzany Dvořákové z TS Mělník, podtajemníkem pak želva Mates, která přebývá v bytě Štěpána Černého z TS Praha. Největší boj se rozpoutal o funkci vrátného ČVTS. Nakonec po šestikolovém hlasování zvítězil Martin Dvořák z TS Mělník. Nezbyvá nám, než si přát, že zvolení jedinci budou své úkoly vykonávat pečlivě a že jejich spolupráce bude plodná. Diskuse a volby nás tak vyčerpaly, že už jsme všichni pouze vyra-

zili na krátkou noční procházku po Ostravě – Hrabůvce, zahráli si zpátky v budově nějaké funny hry a pak se oddali sledování DVD z tábora TSCZ 204.

A byla tu neděle. Po snídani se rozběhl druhý blok workshopů. Všichni jen dokončovali započatou práci z minula a ani si nevšimli, že jim v produktivní atmosféře utekla značná část dopoledne. To zakončila kreativní bohoslužba, které se ujal WS *Duchovno v TS* (pozor - opět rým). Nebyla taková, jakou možná mnozí čekali, protože nespočívala pouze v předčítání napsaného textu, ale od účastníků se rovněž žádalo, aby se sami zapojili a výtvarně přednesený úryvek ze Starého zákona ztvárnili. Myslím, že toto byla ideální metoda, jak seznámit lidi s textem Bible, a jistě ji mnohý z účastníků, který má ambice věnovat se i duchovní práci v TS, někdy použije. A v tomto předávání zkušeností navzájem tkví i jeden z hlavních principů práce v TS.

Ale všemu je někdy konec a tak i účastníci KVASu a ČVTS museli někdy odjet domů. Vlaková směr na Prahu a Mělník měl pravidelný odjezd hlášen na 12.17 a my se tomu museli přizpůsobit. V automatu jsme si koupili měsíčníky, sice jen na 60 min, ale stále měsíčníky, a vydali se na dlouhou cestu do Mů. A hráli nás nejen nově nabyté znalosti a dovednosti, ale i pocit setkání s dlouho neviděnými přáteli z jiných TenSingů.

*/David Werner (TS Kyjov) a
Štěpán Černý (TS Praha)/*

Starý předseda
ČVTS se svými
nejvěrnějšími

Gospel Night Praha

10. 12. 2004

Již v minulém čísle jsme věnovali tématu Gospelu v našich krajích značnou pozornost. O tom, jaká byla již jubilejní OSMÁ pražská Gospel Night v kostele u Klimenta, referují Zuzana Dvořáková (TS Mělník) a Štěpán Černý (TS Praha). Vaší pozornosti by neměl uniknout ani článek o Gospel Night v Krnově, která se konala 19. 12. v krnovském ev. kostele.

Jak si jistě mnozí z nás všimli, Vánoce, pověstné svátky klidu, míru a lásky, se nám rychle přiblížily. Dalo by se i říci, že již vešly do dveří a pokusily se námi prostoupit. Ale dnes, na začátku ledna, už jsou zase bohužel pryč. A co by to bylo za Vánoce bez dnes již tradiční Gospel Night, která se také letos zopakovala, kde jinde, než tradičně v Praze. V prostorách kostela u Klimenta, který měl několikrát tu čest, že se v něm něco málo dnů před samotným vyvrcholením Vánoc, tentokrát 10. prosince (pátek), sjely všechny české TenSingy, aby zazpíváním několika písní, ať už gospelových, vánočních nebo jednoduše písněmi ze svého repertoáru „oslavily“ příchod dlouho očekávaných svátků a vpustily mezi sebe atmosféru Vánoc.

Ani v letošním roce nechyběla tradiční sestava TenSingů: Mělník, Praha, Krabčice a Náchod.

Zkouška Megasboru

Diváci, ale i samotní účinkující však měli tento rok možnost shlédnout krom tradičních koncertů jednotlivých TS skupin, vášnivých tanců, hravého dramatu i nový TenSing.

Tzv. „Projekt TenSing Tis-Želiv“, který právě jako nováček tuto Gospel Night zahajoval. Tuto skupinu založil Radim Žárský, věren své pověsti, že kam jeho noha vstoupí, tam vznikne nový TenSing. Jeho členy jsou účastníci letního evangelizačního kurzu ČCE, který se konal právě v Tisu a poté v Želivu. Skupina zapěla tři pěkné písně, mimo jiné chválu Amen, americkou lidovou Livin' On a Prayer, kde sólo zazpíval Ondřej Strádal, a nakonec i africkou lidovou Thumba Mina. Po nemalém úspěchu a odchodu ze scény měl tu čest nastoupit, před plný kostel, další sbor.

Byl jím mělnický TenSing, ve kterém oproti předešlému roku nastoupila zcela nová kapela. Jako první se kostelem linula píseň převzatá od norského Oslo Gospel Choiru s vyzývavým názvem Come let us sing. Prostřední song byl doprovázen už i sólovým zpěvem. Zazněla jistě více známá píseň než předešlá, titulní píseň z „Pelíšků“, Sluneční hrob. Pěvecké sólo přednesla spoluautorka článku. Na závěr Mělničané opět zazpívali píseň od OGC, tentokrát doprovázenou nejen sólem, ale dokonce i duetem, který si spolu zazpívali Eliška Venglařová a Ondřej Bond Tichota.

Mělnický TenSing poté vystřídal Krabčický, který se také předvedl duetem, působivou písní Ó Pane náš. I jejich další píseň byla spirituálového charakteru. Krom toho je zvykem Krabčic, že vždy na Gospel Night tančí, a nejen tomu bylo i letos. Ač jich nebylo mnoho, přesto byl jejich tanec pěkný a důstojný k atmosféře večera.

Jako předposlední jsme mohli společně shlédnout domácí, čili TenSing Praha, který měl krom Štěpána také novou kapelu. V ní zasedli nejen někdejší kapelníci TS Vrchlabí, ale i synovec zmíněného p. Žárského Vojta, který takto pokračuje v díle svého slavného strýce. TenSing Praha se částečně vrátil do minulosti svou písní Coloured People (DC Talk), kterou zpíval již blahé paměti roku 1998, v době, kdy i starší z pisatelů článku ještě „tahal kačera“. Sólovým zpěvem se předvedla Madla Rounová, rap obstaral František Kroužil, jinak korektní učitel jazyků. Další písní TS Praha byl hit z 80. let Be with you od popové kapely Mr. Big. Na závěr zazpívali děvčaty milovaný Jakub Roun svoje tenorové sólo v depresivní milostné písní Televators od undergroundové kapely Mars Volta.

Na závěr pásma jednotlivých TS skupin nastoupila ke svému historicky třetímu vystoupení velmi početná skupinka, která přijela až z dalekého Náchoda (a nejbližšího okolí). Ta pro změnu za těch dvanáct měsíců získala posilu co se týče mužských členů. Hned jejich první výstup byl tradiční mezinárodní hit We Are the World, We Are the Children. Slyšet jsme mohli i tradiční vánoční

píseň We Wish You a Merry Christmas ve zcela netradičním provedení, které, jak se domnívám, mělo stejně tak velký úspěch, ne-li větší, než jiné hity TS Náchod na minulých koncertech. Ovšem Náchod především všem vyrazil dech svojí písní Hey Hey Mister, kterou jeho členové sami složili! Myslím, že ani jedna ze současných TS skupin (a že jich je bratru 10) není tak kreativní, aby si sama skládala písně, a to ani nemluví o tom, že tato píseň byla skvělá! Jen houšť, Náchode, a větší kapky! Ať to u vás jede!

Všechny TenSingy se nám takto předvedly třemi písněmi. Celé pásmo velice povedených a k naladění vánoční atmosféry těch nejvybranějších písní prolínalo, jako každý rok, drama. I letos jsme se s tvůrci samotnými zamýšleli nad tématem Ztrát a nálezů, které bylo působivě ztvárněno děvčaty ze Zmalovaných Buchet – Helenkou, Kelou a Klárou. Pasivní roli držáku na šňůru v představení dostal i Jaroslav Vojta Vanil Hynek.

Mimo jednoho tance, který předvedla děvčata z TS Krabčice, se nám letos ukázal i nový, speciálně gospelový tanec, který na společné víkendovce „složily“ dohromady holky z Mělníka a Prahy. Jak už to u nich bývá, nechybí takovým tancům něco z jemně erotického kouzla, kterým mělnická a pražská děvčata oplývají. Ovšem vše bylo předvedeno vkusně a ani několik přítomných studentů evangelické teologie se nemuselo rdět.

Nyní jsme zmínili téměř vše, co letošní pražská Gospel Night přinesla. Promluvíli jsme o všech TS skupinách, neopomenuli jsem tajuplné drama ani tanec s vášní. Ovšem nejlepší na konec, krom zamýšlení, které si pro všechny zúčastněné až na samý závěr připravil nynější lounský farář, jinak ovšem všemi oblíbená figura českého TenSingu a patriarcha Proteinu Chlopin alias Petr Chlápek, byl jisto jistě tzv. megasbor, na který se těšili nejen diváci, ale především samotní TenSingáři.

Megasbor je sbor, v kterém vystoupí všechny TS skupiny najednou a zazpívají společné písně. Za zmínku jistě stojí i fakt, že tento speciální sbor má i speciální kapelu, tzv. gospelovou. Letos jí poprvé tvořili chlapci z podřípského Krabčicka, Berry, Tschew a Patrik. Jistě nemluví jen za sebe, když řeknu, že letošní megasbor se opravdu vyvedl. Kostelem se rozleh zpěv minimálně sedmdesátičlenného sboru a jakéže songy zněly? Byly to Higher and Higher, Santo Santo a Awesome God. Sóla obstaral TenSing Praha, jelikož z jiných skupin nebyl projeven veliký zájem. Neberte to prosím jako proklínání pragocentrismu, ale všichni tři, Ondra (Awesome God), Daniela (Higher & Higher) i Jakub (Santo Santo) zpívali tak krásně, až oči přecházely přes ulici. Celý sbor se na písně pořádně rozjel a někdy strhával k tanci i první řady diváků. Aby ani publikum nepřišlo zkrátka, nakonec jsme si spolu s ním zazpívali krásnou vánoční evangelickou píseň Hvězda.

A s pěkným pocitem a s písní na rtech jsme diváky vyprovázeli z kostela do večerních ulic...

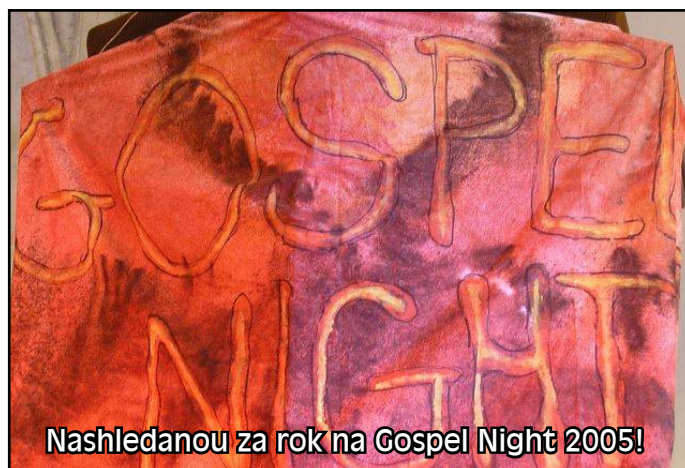
Ovšem jaká by to byla Gospel Night bez After Party! Ta se odehrává tradičně ve Sportcentru YMCA v ulici Na Poříčí a je hojně navštěvovaná, zejména lidmi, jimž daleké bydliště nedovolí odjet ještě večer domů a musí v Praze přenocovat. Po loňském nepříliš oceněném nápadu s „hrami“ byla letos organizace svěřena týmu Štěpán Černý – Ondřej Tichota - Zdeněk Beran. Tato trojka zajistila oblíbenou zábavu pubescentů a post pubescentů, a sice japonský vynález Karaoke! Všichni, kdo chtěli ostatním dokázat, jací jsou mistři pěvci, dostali příležitost. Zábava tato trvala přes hodinu a byla nakonec ukončena včasným zásahem Chlopina, který svojí duchovní promluvou a závěrečnou modlitbou připomněl, co že znamená to C ve slově YMCA a kdo že nám pomohl k tomu, že se Gospel Night povedla.

Myslím, že z letošní Gospel Night byly jen samé dobré dojmy na straně diváků, přičemž počáteční obavy patrně před zahájením na některých vystupujících stihl ještě před únavou vystřídat pocit radosti a uspokojení z předvedených (někdy i sportovních) výkonů. Někteří TenSingáři se o týden později se svým vystupem předvedli i na Gospel Night v Krnově. A ti, kterým to tentokrát nevyšlo v Praze ani v Krnově, ať už kvůli škole, či rodinným návštěvám, se mohou těšit na příští dobu vánoční, až se sejdou před „Kli-

mentem“ nebo jiným pražským kostelem a společně se pokusí nejen navodit všem přítomným, ale i sobě, tu pravou vánoční náladu, ale i zkusit oslavit narozeniny Spasitele tak, jak to TenSing nejlépe umí.

Příjemný rok 2005, ať už vám v uších zní gospel (mimochodem: to slovo značí evangelium, pokud to někomu uniklo) nebo lidová hudba balkánských pastevců, vám za účastníky a organizátory Gospel Night Praha 2004 přeji

/Zuzana Dvořáková (TS Mělník) a Štěpán Černý (TS Praha)/

Nashledanou za rok na Gospel Night 2005!

Vážení čtenáři,

ve vzpomínkové knize jednoho indiána jsem četl příběh o tom, jak se jeho dědeček po dlouhém putování vracel na posvátné místo svého mládí. Tam ale mezi tím vyrostlo zlatokopecké městečko a on si povšiml jak někdo mlátí indiánského chlapce, který nakonec zůstal ležet bezvládný v blátě. Pod rouškou tmy ho odnesl daleko do divočiny, kde ho ošetřoval a učil ho znovu žít v přírodě. Když chlapec vyrostl, oženil se s indiánskou dívkou a zůstali žít v lese. Celé vyprávění uzavírá dědeček slovy: „Navštěvoval jsem je pravidelně, dokud žili. Jednou při porodu dalšího dítěte, potřebovala jeho žena pomoc a on běžel v noci do nedaleké misijní stanice. Někdy farmář si ho spletl se zlodějem, když viděl, že nese nějaký uzlíček a zastřelil ho. Zahynul i jeho syn, který byl v tom uzlíčku. Zloděj nezloděj, copak může stát vůbec nějaký majetek za život člověka!!!“

My křesťané si teď připomínáme narození Syna, který přinesl království míru pro všechny lidi.

Jakým způsobem zvěstujeme světu jeho království pokoje? Před 150 lety zabil křesťanský farmář syna, který by věděl, že lidský život má větší cenu, než jakýkoli majetek. My dnes zabíjíme nejrůznější syny a dcery, kteří mají tu smůlu, že žijí na špatném místě té naší globální vesnice. Máme vůbec jako křesťané právo světu něco ří-

kat? Neměli bychom spíš využít vánoční svátky k zamyšlení nad tím, co všechno má ta naše křesťanská civilizace na svědomí? Nechci se ale babrat v minulosti. Mám na mysli naši žhavou přítomnost. Zatímco já zde říkám tato slova, umírají lidé zbraněmi křesťanských vojáků, samozřejmě pro nějaké vyšší dobro, které nejsou schopni ve své omezenosti nahlédnout. Ze stejných důvodů se jinde ničí příroda, mučí a ponižují lidé, převrací se právo v bezpráví.

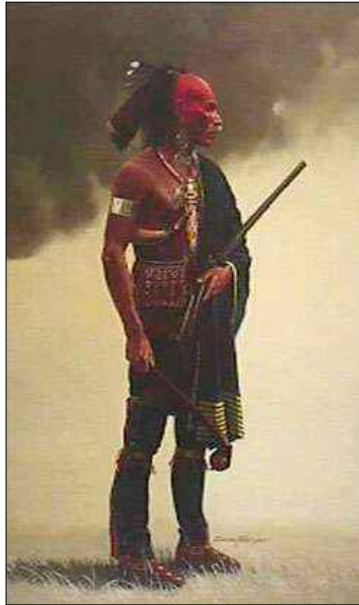
Ještě že s tím nemám nic společného, šťastně namítne nějaký ateista. Jenomže svátky lhostejnosti, zkažených žaludků a žlučkových záchvatů nejsou taky nic moc.

Co ale kdybychom vyrazili do čisté přírody, třeba bychom uviděli vycházet hvězdu a ucítili její magickou moc, pak by třeba přestalo vadit, kdo je křesťan nebo ateista, muslim nebo Žid, indián, černocho nebo cikán. Zahodili bychom pušky a podobnou nesmyslnou přítěž, přestali bychom v člověku s uzlíčkem vidět možného zloděje, dali

bychom jeho Synu šanci aby nás oslovil... jenomže někdo rozumný, koho nenadchla hvězda už už vytahuje pušku, míří a - bum - už jsme zase na začátku našeho příběhu.

Tak, šťastné a veselé!

/Josef Bartošek/

Přání od Pipa Wilsona !

Zapomenutá válka

Nad situací v súdanském Darfúru a tamní humanitární krizi, která byla částečně zaviněna náboženskou nesnášenlivostí, se zamýšlí zakladatel YMCA v Orlové, evangelický farář a vedoucí tamního TenSingu Štěpán Janča.

Je mnoho věcí, které se dožadují naší pozornosti. Je mnoho událostí, které se tváří jako nejdůležitější na světě. Je mnoho „zásadních“ záležitostí, které zaplňují náš obzor a tlačí se na nejnápadnější místa novinových stránek a na nejpřednější místa televizního zpravodajství. V poslední době to byly například volby do krajů a do senátu, zprávy o klesání ceny dolaru vůči koruně a fotbalové vítězství nad Makedonií. Píše se ještě o válce v Iráku nebo situaci Palestinců po smrti Jásira Arafata.

V záplavě takovýchto špeků se lehce ztratí nenápadná noticka o tom, že OSN vyhlásilo situ-

aci v jihosúdanské provincii Darfur za největší humanitární krizi současnosti a že se v komentářích začínají objevovat srovnání s nedávnou historií Rwandy-Burundi (Pokud si nezpomínáte - Rwanda počátkem devadesátých let prošla občanskou válkou a skutečnou genocidou, při níž byly zavražděny statisíce lidí).

Co se tedy v jižním Súdánu děje?

Již po mnoho let obyvatelé této jedné z mála nemuslimských oblastí islámského Súdánu protestují proti zavádění islámského práva v zemi. Došlo zde dokonce k povstání proti vládě a k partyzánské válce mezi osvobozeneckou armádou a armádou státní. Mluvílo se obvykle o sporu náboženství - islám proti křesťanům a africkým animistům. Od loňského února však válka dostala zcela jiný rozměr. Na scéně se objevily další neo-ficiální milice, přezdívané Džandžawid a tvořené členy arabských kmenů ze severnějších oblastí. Tyto skupiny jsou dobře vyzbrojeny a vycvičeny, jezdíauty nebo na koních a velbloudech, a přepadají a vypalují vesnice a pole a vraždí civilní obyvatelstvo pod záminkou, že jsou to všichni povstalci. Nájezdy mívají podobný scénář: Do vesnice znenadání vtrhne přepadové komando,

Uprchlícký tábor v Čadu

kteří střílí po všem, co se hýbá, nevyjímaje ženy, starce ani děti; podpalují chýše i pole, otráví vodní zdroje, znásilňují ženy a dívky a odvázejí všechny dobytek a potraviny. Libují si v krutostech - svědkové mluví o čtvrcení lidí zaživa, upalování batolat nebo křížování. Málokomu se podaří zachránit – jen těm, koho náhodou přepad zastihne za vsí a mají čas se schovat někde v buši nebo ve vysoké trávě. Přepady nesou známky organizovanosti a plánování a po několika dnech se opakují - pro případ, že by se uprchlíci pokusili vrátit do svých domovů.

Akce dávno ztratily své náboženské pozadí - vypalovány jsou i vesnice muslimské, hoří mešity, vraždí se v mešitách při bohoslužbě a mámy střílejí do zad. Podle odhadů rady bezpečnosti OSN a humanitárních organizací za minulý rok a půl v oblasti zahynulo kolem 70.000 lidí a přibližně milion a půl bylo donuceno uprchnout ze svých domovů. Mrtvých přibývá rychlostí 10.000 za měsíc.

Vláda všechny tyto incidenty popírá. Očití svědkové ovšem vyprávějí, že nájezdy Džandžawíd provázejí nálety armádních vrtulníků a že uniformovaní vojáci postupují v jedné řadě s rabujícími vrahy. Vzhledem k nedostupnosti kraje se do světa nedostávají žádné obrázky či filmové reportáže, jen humanitární organizace, které se snaží pomoci statisícům uprchlíků, na svých internetových stránkách zveřejňují otřesná svědectví přeživších a fotografie vypálených osad.

Poslechněte si vyprávění třináctiletého Ahmeda a jeho desetiletého bratráčka Amany:

Děti si pamatují, jak žili v bezpečí ve vesnici, dokud se krajem nezačaly šířit zprávy o ozbrojených útocích. Rodina se přestěhovala do nedalekého vyschlého údolí, v domnění, že tam budou méně na očích. Přesto jednoho dne Amana uslyšel hrozný hluk a uviděl muže, přijíždějící na koních a velbloudech. „Pamatuji si jen, jak na mne matka křičela: Utíkej!!! Utíkali jsme dvě a půl hodiny, až jsme se dostali k nějakým jeskyním; tam jsme teprve zjistili, kolika známým se utéci nepodařilo. Po třídním skrývání o hladu v jeskyni jsme se vypravili na dvoudenní cestu pouští do uprchlického tábora Kutum, kde jsme doufali najít pomoc.“

Tisíce dětí prožily podobný příběh jako Ahmed a Amana. Bezvýchodnost jejich situace zdaleka nekončí zajištěním základního přežití. Rodiny přišly o všechno, jsou zcela závislé na potravinové pomoci, hrozí jim hlad a nemoci. Navíc nemají žádnou životní náplň a cíl. Děti v táborech si nehrají, nezpívají, nechodí do školy. Traumata zůstávají, žijí v neustálém strachu a nedůvěře. Humanitární organizace se pokoušejí zajistit jim nejen přežití, ale i nejzákladnější školní vzdělání, ale jak málo je možností a sil...

Sirotci v Čadu

Odpusťte, že vás obtěžuji takovýmto čtením, ale od té chvíle, kdy jsem na tyto zprávy narazil, nemohu se jich zbavit. Víím, že je to nesmírně daleko a řešení stojí zcela mimo naše možnosti. Ale přesto si nejsem jistý, jestli můžeme v klidu sedět a jíst svůj nedělní oběd, když se ve světě dějí takovéto věci. Jako křesťané máme jednu ohromnou zbraň - modlitbu; za ní pak může následovat i konkrétní čin: můžeme se o situaci začít zajímat, a bombardovat mocné světa dopisy či e-maily s žádostmi o zastavení násilí a o mezinárodní pomoc. A možná nakonec zjistíme, že ani konkrétní pomoc nemusí být nemožná - vždyť za pouhých 5 dolarů se dá opatřit zdravotní balíček pro jednu osobu na tři měsíce; za 87 dolarů zajistíte jedné domácnosti rodinný „vodní balíček“ s mýdlem, lavorem, čistícími prostředky, ručníky a tabletami na desinfekci vody; základní školní potřeby pro 80 dětí stojí pouhých 188 dolarů!

Pán Ježíš nás vyzývá ke službě potřebným a ke sdílení našich možností s druhými. Možná naše možnosti nejsou příliš veliké, ale možná, že jsou větší než si myslíme. Možná, že právě ten náš potřebný čeká někde v provincii Darfur...

Dodatek:

Tento článek byl psán koncem listopadu 2004. Od té doby se maličko změnila politická situace: zesílil mezinárodní tlak na súdánskou vládu, aby ukončila podporu genocidy, aby vyšetřila zločiny a umožnila účinnou humanitární pomoc. Mimo jiné i český ministr zahraničí při své návštěvě Súdánu nadřadil zmínku o humanitární krizi a lidských právech ekonomickým zájmům, takže se pak ani nedostal k projednávání súdánského státního dluhu vůči ČR. Díky jeho návštěvě o situaci v oblasti začala informovat například MF DNES. Je to dobře.

Přesto si myslím, že nikdy není dost. A taky, že pouhé informování nestačí. Je třeba zvednout se a něco podniknout. Třeba na něco přijdete...

YMCA Transylvánie

**I v novém kalendářním roce budeme
společně pokračovat v našich toulkách**

po sdruženích

ERDÉLYI IKE

YMCA v blízké

či daleké

Evropě. Od září

jsme se byli podívat

v Estonsku, ve Švédsku a v Makedonii.

**Tentokrát se vydáme do končin, o
kterých toho v České republice příliš**

nevíme: do Transylvánie.

Vsadil bych svůj dopisovatelský post na to, že každý čtenář si po vyřčení jména Transylvánie představí buď pána upířských temnot Drákulu nebo Rumunsko. V zásadě na tom není nic překvapivého. Překvapení totiž většinou leží pod povrchem.

Transylvánie je regionem východního Rumunska. Drsná polohorská příroda tu odjakživa lidem nedala nic zdarma, zdejší farmáři a řemeslníci se museli den co den bít s tvrdými podmínkami. Kníže Drákula tu také kdysi žil; jestli opravdu byl knížetem upírů, to se asi již nikdy nedozvíme. Potud vše v pořádku.

Pohnutý osud drsné

Překvapivým zjištěním je, že většinu času Transylvánii nekontrolovali Rumuni, ale Maďaři. Transylvánie byla po tisíc let Štěpánské koruny považována za nedílnou součást maďarského území. Tímto také většina území byla obývaná maďarsky mluvící populací.

Prohra v první světové válce a následná trianonská smlouva byly k Maďarsku nepřiměřeně kruté. Maďarsko ztratilo 2/3 svého území a 1/3 maďarsky mluvící populace. Nesmyslně vytyčené hranice rozhodnutím spojenců přisoudily početné maďarské menšiny nově vzniklému Československu, Srbskému království a především Rumunům. Ti svým vítězným tažením a okupací Budapešti získali obrovská území a početnou populaci.

A od té doby existuje v Rumunsku silná maďarská

menšina: neuvěřitelných 1,5 milionů maďarsky mluvících obyvatel žije v různých částech Rumunska, především právě v oblasti Transylvánie. Bystří čtenáři již dozajista tuší, že v Transylvánské Ymce se bude spíše hovořit maďarsky než rumunsky. Pokud tomu tak doopravdy je a tušíte to, tak gratuluji, máte pravdu!

Lingvisticko-historické představení EIKA

Čechovi (zvláště někomu, kdo viděl Tajemný hrad v Karpatech) přijde zkratka EIKA jako vtipná zkomolenina jména Ymka. Inu není tomu tak, maďarští Rumuni (nebo rumunští Maďaři?) si z nás svým jazykem blázně nedělají. YMCA v Transylvánii působí pod názvem Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület (Transylvánská křesťanská mládežnická organizace), obecné označení pro Ymku je IKA. Organizace byla založena po konci první světové války. V rámci Iky působilo několik tematicky-věkově orientovaných odnoží (středoškoláci, senioři, rodiny s dětmi...). Během dvaceti let míru se organizaci, která v Transylvánii úzce spolupracuje s reformovanou církví podařilo vytvořit fungující síť moderní křesťanských sdružení otevřených především pro maďarsky mluvící občany. Po celou tuto dobu spolupracovala IKA s mezinárodními orgány YMCA, Pařížská báze byla neodlučitelnou součástí celého hnutí.

Tak jako v Československu, přišel s rokem 1948 konec. IKA byla komunistickou mocí zrušena, majetek zčásti zabaven. Určité aktivity však našťastí mohly pokračovat v rámci náboženských obcí. Když se tedy v roce 1990 IKA znovu obnovovala, bylo na čem stavět, protože kontinuita nebyla víceméně přerušena.

Centrála v Kolozsváru (Clujnapoca)

Nejprve existovaly v Rumunsku dvě maďarské Ymky. Ty se však v roce 1996 sloučily do EIKA. Centrála EIKA sídlí v Kolozsváru (Clujnapoce pokud preferujete rumunskou verzi). Organizuje však aktivity pro maďarské členy po celém území Rumunska (ne jenom v Transylvánii).

Evangelizační pomocník

Po svrnutí krutého Caeuceusova režimu byla mezi mládeží velká touha po novém způsobu života. V transylvánských městech vyrůstaly nové hospody a jiná zařízení nabízející pochybnou zábavu. Od začátku obnovené plnohodnotné činnosti se EIKA jasně stavěla jako křesťanská alternativa naplnění touhy po svobodě občanů.

EIKA je aktivně činná v pastorační maďarské části společnosti. Kontakty a veškeré možnosti organizace jsou užitečným pomocníkem pro práci pastorů. Ti zase naopak ochotně pomáhají Ymce pronájmem prostor a kancelářů.

Programy (nejen) pro mládež

Velmi úspěšnou aktivitou jsou v Ymkách tradiční

Kurzy pro mladé vedoucí. Z počátku devadesátých let se tyto kurzy mohly z logistických důvodů konat pouze jako letní jednorázové setkání. Po zlepšení finanční situace a zařízení budovy – Centra, se již konají celoročně, jako pět víkendových setkání pro cca 25 mladých lidí. Ti pak dále aktivně působí v místních sdruženích, při církevních sborech.

Malebná krajina Maramureshe

Další paralela s naší českou Ymkou je seminář pro táborové vedoucí. Jeho cílem je dát praktické a teoretické nástroje pro organizaci dětských táborů do rukou nadšených mladých lidí. Ti jsou totiž často plni energie a ideálů, ale povětšinou jim schází metoda a znalosti.

Dalším důležitou osou programu maďarské transylvánské Ymky je Křesťanská jazyková škola. Jako jinde ve světě vychází EIKA vstříc potřebám svých členů a nabízí cenově dostupné jazykové kurzy. Znalost cizích jazyků nebyla v Rumunsku během totality příliš velká, tím spíše je zájem o výuku větší. Jazyková škola navíc otevírá nové možnosti pastorační. Každá hodina je například zakončena zamyšlením a modlitbou. Program má úspěch, mimo jiné proto, že poskytuje možnost se setkat s dobrovolníky z ciziny, kteří při EIKA působí.

Dalším zajímavým programem je práce s dětmi. Samo o sobě se myšlenka nejeví nijak revolučně, přesto je velmi zajímavá: EIKA aktivně organizuje programy, ve kterých ne dospělí vedoucí, ale starší děti připravují aktivity pro své mladší kamarády. Zkušenosti jsou s tím v Rumunsku velmi dobré. Aktivita má formu dnů her, odpolední (družinové) péče či výpomoci v křesťanských jeslích. Postupně jsou do programu zapojovány i děti s tělesným či duševním postižením.

Nakonec posledním okruhem je program nabízený v rámci Křesťanského klubu – kavárny. Zde se jasně zrcadlí snaha nabídnout křesťansky hodnotnou alternativu pro příjemné a klidné posezení s přáteli, v ne vulgární atmosféře.

Další informace mi na pražském Y-eventu 03 poskytl vedoucí Szábo Varesz:

Mohl bys mi říct něco o své YMCA?

YMCA IKE Transylvánie pracuje s maďarskou mládeží v Transylvánii. Jsme vcelku mladá YMCA, ale

ne historicky, protože už jsme existovali před komunistickým režimem, minulý rok jsme slavili 80. narozeniny. Samozřejmě s určitou mezerou mezi těmi dvěma generacemi.

Jak se jmenuje město, ve kterém působíte?

Jsme především v Clujnapoca. Naše programy jsou celonárodní, organizujeme programy po celé zemi. Letní tábory, konference. Ale také pracujeme se studenty v Clujnapoca.

Jak ses dostal k práci pro YMCA? A jak dlouho jsi v YMCA?

Začal jsem v YMCA, když mi bylo 18. Byl jsem členem místního sdružení, pak jsem se do toho dostával čím dál tím víc. Chvilí jsem byl mimo zemi a když jsem se vrátil, tak jsem začal pracovat pro YMCA na plný úvazek.

Proč sis vybral YMCA a ne jinou organizaci?

Především jsem poznal Krista ve skupině YMCA, kam jsem chodil ve svém rodném městě. To byl důvod, proč jsem chtěl pracovat s Ymkou. IKE Transylvánie pracuje s mladými lidmi a sdílí s nimi evangelium.

Kolik máte členů v místní skupině, kolik v národních?

IKE má okolo 60 skupin, máme přibližně 5000 lidí, se kterými spolupracujeme, ale nemáme přesné číslo členů. Ale pracujeme na tom. Myslím, že je v Rumunsku i jiná YMCA, rumunsky mluvící YMCA, a těch není tolik jako nás.

Říkal jsi, že pracujete s maďarskou mládeží, mohl bys to nějak vysvětlit?

V Transylvánii je historicky menšina 1,5 mil Maďarů - i já jsem maďarského původu - kteří tam žijí a historicky se tam nachází a proto s nimi pracujeme, protože jejich jazyk a jejich kultura jsou maďarské.

Příklad Transylvánské Ymky ukazuje jak důležitou roli může YMCA hrát pro zachování vlastní kulturní identity a vlastního křesťanství. Můžeme jenom závidět, že na 1,5 milionu Maďarů připadá pět tisíc členů. Kdyby měl být v ČR stejný poměr, musela by YMCA ČR mít přes 33 tisíc členů.

Naše místní sdružení by se dozajista mohla do nového roku inspirovat jak nabízenými programy (jazyková škola), tak i dobrou spoluprací s místními církvemi.

Úplně nakonec bych vám chtěl, milí a věrní čtenáři, popřát úspěšný rok 2005, mnoho krásných poznání uvnitř i vně Ymky, pevné zdraví, udržení či nalezení té pravé Lásky. Nakonec vyprošuji vaši přízeň a vaši trpělivost. Vypadá to, že tento rok nebude pro Protein ten nejjednodušší. Když budeme vědět o vaší podpoře formou pochvaly či kritiky, tak si budeme lépe vědomi smyslu své práce, která nám pak půjde lépe. Předem děkujeme.

/Dominik Zunt - <http://domousov.bloguje.cz/>

Svět snowboardáckých machrů a sněženky, co nás baví

Tak nějak by se mohla jmenovat rekapitulace nejúspěšnějších českých filmů s „horskou“ tematikou. Posledním přírůstkem do rodiny je nadějná komedie útočící na smysly teenagerů - Snowboardáci.

Recept na úspěšný „zimní“ film je u nás vždy stejný. Horské kopce, pokryté alespoň půl metrem sněhu, mladí lidé (když už ne věkem, tak alespoň duchem), veselá zápletka a trhák je na světě. Češi holdují v zimním období sledování těchto zasněžených příběhů z pohodlného křesla a s grogem v ruce. „Zimní“ filmy dávají iluzi pobytu na horách a perfektní lyžovačky i těm, kdo se bojí na lyže jen pohlédnout a po sjezdovce raději nechodí ani pěšky.

S tebou mě baví svět, Sněženky a machři, a teď Snowboardáci. Tři komedie, jejichž společným jmenovatelem jsou horské prostředí a cílová skupina – teenageři. V řadě stojí ovšem i další snímky. U koho by nenavodil dokonalý pocit zimní dovolené třeba Anděl na horách s Jaroslavem Marvanem v roli nerudného revizora, který se náhle ocitne na podnikové rekreaci v Tatrách? Nebo tolik „české“ příhody rodiny Homolkových, která v jednom z dílů jejich filmové série zavítá do Krkonoš.

Do hor nad „Špindlem“ se vrací i nejnovější zimní hit – Snowboardáci. V hlavních mužských rolích (neříkejme chlapeckých, protože

ve filmu jde především o předčasné dospívání) hrají dva normální kluci z města – Vojta Kotek a Jiří Mádl. Kotek se stal idolem holčičích srdcí již dříve než Snowboardáci spatřili světlo ateliéru, ale teprve „prkno“, sníh a rozpacité dobývání dívčích srdcí v novém filmu ho vynesly nad postel každé normální průměrné české dívky ve věku 13 – 19 let, kde z plakátu shlíží na své obdivovatelky.

Námětem a zápletkou film režiséra Karla Janáka nijak nevybočuje z řady podobných snímků. Stručně řečeno, chlapci si přijeli na hory užít trochu té zimní pohody a naučit se jezdit na svých nových snowboardech, což jim, jak sami říkají, „umožní sbalit nějakou šterbinu“ (překladu snad netřeba). Takové a podobné výrazy nejsou ve filmu výjimkou. Někdo se při jejich vyslovení otřepe, k ospravedlnění autorů je ale třeba poznamenat dvě věci: Za prvé v dané scéně a v daném dialogu opravdu „sednou“, za druhé ti, na které se film obrací především, tak mluví. Ale Snowboardáci nejsou vulgární natož perverzní a nebylo by fér vytrhávat jednotlivé výroky herců

z kontextu.

Bláznivé scény, nereálné situace, přehánění a nadsázka – znaky crazy komedie, které, okořeněné českými reáliemi, dávají dohromady zajímavý portrét našich mladších spoluobčanů (tedy těch, co teprve nedávno dostali občanku nebo na ni teprve čekají).

Pobyt na horách u despotického bratrance se pro oba kluky mění z mlhavého rána v jasný den v okamžiku, kdy na sjezdovce potkávají tři slečny, zřejmě o kousek starší (či přinejmenším vyspělejší) než jsou oni sami. O dívky ale mají zájem i místní „frajeři“ (starší a vusatější než Kotek&Mádl), kteří, zdá se, u slečen zprvu výrazně bodují. Dívky prožívají tradiční dilema – starší a zkušenější, i když trochu necitelný muž nebo hodný, zamilovaný holo-brádek co ani neumí jezdit na prkně? Nejdřív volí první možnost.

Mladíci se ale nevzdávají a po smršti akčních scén a nepředstavitelných situací, nakonec v tomto modelovém zápase dobra se zlém vítězí a dostanou od dívek nejen silvestrovský polibek...

To, že se v závěru objeví i něco postelových scén, dokazuje, že filmová tabu vůči mládeži jsou zapomenuta a zahrabána hluboko pod liberalizačním nánošem posledních desetiletí. Ona je to totiž hezká podíváná od začátku až do konce. Lucie Vondráčková i Barbora Seidlová (o Martině Klírové nemluvě) jsou hezké, a tak se dá předpokládat, že každý kluk u filmu vydrží sedět až do závěrečných titulků. Problém je možná v tom, že na Snowbordáky nepůjdou jenom „ti s občankou“, ale třeba i desetiletí kluci, kteří by si na podobné scény ze života mohli pár let počkat.

Snowbordáci dokázali to, oč se často marně učitelé i rodiče – našli si cestu k teenagerům. Nadšené reakce náctiletých diváků jsou toho důkazem. Jsou tak přirození a tak skuteční, že se nabízí otázka. Co všechno je možné dětem

a náctiletým prostřednictvím takových filmů sdělit? A nedá se toho tak trochu zneužít? Vždyť stačí strčit hlavnímu hrdinovi do ruky jointa a nechat mladé diváky, ať se s ním identifikují (ostatně, trochu se „hulí“ i ve Snowbordácích).

Ale není to trochu přehnané? Opravdu teď všichni kluci a holky budou jezdit na hory, aby tam kdesi v zastrčené horské chatě společně potmě dosahovali dospělosti? Zřejmě ne. Pokud jsou totiž Snowbordáci filmem, který skutečně kopíruje stav české mládeže, pak už na ty hory stejně všichni jezdí. A pokud je to naopak, tedy pokud jsou Snowbordáci vizí do budoucna, pak s tím stejně nic nenaděláme, protože už na nich všichni stejně byli v kinech a už „vědí jak na to“.

Snad by bylo lepší, aby tuto recenzi psal patnáctiletý kluk nebo holka, kteří vědí, jak to mezi jejich vrstevníky chodí. Těm by se možná zdály výše popsané řádky jako úplný blábol. Au-

tor, který sám teprve před pár lety opustil hranice „náctiletosti“ se neubráníl obvyklému zamyšlení nad „tou dnešní dobou, kdy je všechno rychlejší, mládež rychleji dospívá a to, co za jeho mladých let bylo absolutně nemožné, je dnes dávno překonanou běžností“.

Vám, kteří jste duchem ještě aspoň trochu přítom-

ni v dnešní době a chcete své děti vzít na Snowbordáky, to doporučuji. Omládnete s nimi. A vám „už s občankou“, kteří chcete nechat své rodiče doma a jít na Snowbordáky, doporučuji, vzít si s sebou nějaké kamarády, abyste pak všechno mohli v klidu probrat, protože tohle je film o vás. Zda je to přesný obraz, posuďte sami.

/Vojtěch Berger/

Hodnocení: 4 z 5

KDO HRAJE	KDY	TYP AKCE	KDE
Monkey Bussines	5.1.2005	koncert	Ostrava (Fabric)
Vertigo	8.1.2005	koncert	Praha (Matrix)
	29.1.2005	koncert	Hradec Králové (El Diablo)
R.E.M. - po 9 letech opět v Praze	23.1.2005	Around the Sun Tour	Praha (Sazka Arena)
Nechej	14.1.2005	koncert	Žatec (Altán)
	27.1.2005	koncert	Pizeň (Inkognito)
-123 min.	15.1.2005	koncert	Liberec (Kasta)
	29.1.2005	koncert	Nové Město n. Met. (Zámecký sklep)
S.P.S	14.1.2005	koncert	Pardubice (Ponorka)
Mr. Feel good	20.1.2005	koncert	Pizeň (JAM)
Matahari	20.1.2005	koncert	Praha (Futurum)
Sting Revival	21.1.2005	koncert	Pardubice (Ponorka)
2v1	21.1.2005	koncert	Ostrava (Marley)
	22.1.2005	koncert	Opava (Mrkev)
Blues experience	27.1.2005	koncert	Praha (Futurum)
Gaia Mesiah	2.2.2005	koncert	Praha (Futurum)
Lety mimo	3.2.2005	koncert	Praha (Futurum)
ZNC	11.2.2005	koncert	Litomyšl (Klub Kotelna)

INÉ KAFE (SK)

21. 11. Futurum, Praha

Přeplněné pražské Futurum (přišlo asi 700 lidí) přivítalo 21.12 slovenskou kapelu, stylem zařazovanou do neopunku. Určitě jsem nelitovala půl hodiny strávené v mačkajícím se davu před vchodem... Po úvodu v podání dvou hodně dobrých předkapel Selfish a hlavně Houba následovaly dvě hodiny, které ale hrozně rychle utekly - Iné kafe hráli nabití energií, bez přestávky a naplno. Potěšili mě i výběrem písní, hráli totiž i věci ze starších alb a „zapomenuté“ kousky, které prý jindy na koncertech neuslyšíme (např. Starý pán). My jsme se ale stejně nejvíc vyřádili na klasice jako Úspěšně zapojení nebo Vytrhli mi zub. Tradičně zahráli taky asi tři vypůjčené, jako třeba Tři sestry. Jedním slovem - koncert byl super a stál za to! Takže, až bude tahle skvělá kapela zase v Praze (a třeba dřív než na tradičním předvánočním turné), určitě neváhejte a běžte na ně taky - jejich koncert vás rozproudí a doufám, že potěší jako mě. Mimochodem, výbornou Houbu můžete vidět v lednu v Akropoli, ale to se už do tabulky nevešlo.

/Marie Kroužilová/

Do Ostravy zavítá pražská nápaditá skapunková formace 2v1 - v současnosti dokončují svojí desku.

/připravili frk a mrk/

Sbírka na pomoc Filipínám

Na přelomu listopadu a prosince 2004 zasáhla Filipíny živelná katastrofa - tropická bouře Winnie a tajfun Nanmadol. Zemi postihly prudké deště, záplavy a sesuvy půdy. Ty zničily většinu silnic. Podle velvyslance ČR na Filipínách, pana PhDr. Stanislava Slavického, jsou dopady tajfunu v některých provinciích velmi tragické. Mrtvých a pohřešovaných je více než 1400. Nadace Mezinárodní potřeby (www.incz.info) proto vyhláší sbírku na humanitární pomoc zasaženým lidem.

Nejvíce postižené bylo severovýchodní pobřeží Filipín. Města Real, Infanta a General Nakar v provincii Quezon jsou skoro úplně zdevastovaná. Mnoho lidí přišlo o střechu nad hlavou. Lidé přišli o úrodu i o dobytek. Postižené oblasti jsou odříznuté od světa. Chybí pitná voda, léky, potraviny. Povodně a devastace způsobené tajfunem zasáhly také práci pobočky IN Network na Filipínách (viz níže), s kterou již řadu let spolupracujeme v oblasti tzv. adopce na dálku. Byly zasaženy také blasti Bicol a část Manily a Marikiny, známá jako Labas Bakod, kde tento program probíhá. Kancelář IN Network v Marikině byla rovněž zatopena.

Aktuálně o situaci: http://www.alertnet.org/thenews/emergency/PH_FLO.htm **Fota z Filipín:** <http://www.alertnet.org/thenews/photoalbum/1102699325.htm>

Proto jsme se rozhodli i v České republice vyhlásit sbírku „Pomozte Filipínám“ na humanitární pomoc lidem postiženým tajfunem na Filipínách. Prosíme, pomozte a přispějte těmto nuzným lidem. **Tuto sbírku ukončíme 31. 1. 2005** a následně pošleme vybrané peníze kanceláři IN Network na Filipínách.

Pokud nám to finanční situace umožní, pošleme prostředky na Filipíny bez meškání zálohově, aby naše pomoc přišla co nejdříve. Když nám pomocí e-mailu nebo jednoduchého formuláře na našich webových stránkách sdělíte Vaše kontaktní údaje, napíšeme Vám, kolik se v České republice vybralo peněz.

Číslo účtu: 139513054, kód banky 0400, Živnostenská banka Liberec, variabilní symbol: 688. Prosíme nezapomeňte vyplnit variabilní symbol, pokud byste ho neuvedli, Váš dar bude zaúčtován na jiné účely! Poštovní poukázky Vám zašleme na vyžádání.

Stručně o nás a pobočce IN Network na Filipínách:

Nadace Mezinárodní potřeby působí v ČR i v zahraničí už desátým rokem a od roku 2000 zprostředkovává podporu vzdělávání filipínských dětí („adopci na dálku“). V současné době z ČR podporujeme 17 dětí z Filipín.

Nadace Mezinárodní potřeby je součástí mezinárodní sítě The Inter-National Needs Network (zkráceně IN Network, www.innetwork.org), která má pobočky v 32 zemích světa, a také právě na Filipínách.

Mgr. Petr Horáček, výkonný ředitel
Nadace Mezinárodní potřeby www.incz.info
Hlavní 91, Smržovka, p. 468 41 Tanvald
tel. 483 394 202, mob. 732 373 573, fax 483 394 031
IČ: 63836831

Nevíte ještě kam na prázdniny?

Nabízíme pronájem na táborové základně YMCA ve Veverské Bítýšce poblíž Brna v termínu 13.8.-27.8.2005. Ubytovací kapacita - 50 míst v chatkách, 10 míst pro vedoucí a možnost postavit si stany. K dispozici vybavená kuchyně, sprchy s teplou vodou a sportovní vybavení. Okolo romantická krajina, málo lidí, v blízkosti brněnská přehrada, parníky, hrad Veveří a různé jiné zábavy.

Tak pište, volejte, mejlujte na **YMCA Brno, Kounicova 3, 602 00 Brno, tel. 541515533, e-mail: brno@ymca.cz, www.brno.ymca.cz**

Neváhejte dlouho!

Gospel Night zabodovala i v Krnově

V neděli 19. prosince 2004 se v evangelickém kostele v Krnově konalo předvánoční setkání Tensingových skupin Gospel night (bylo to týden poté, co se GN konala v kostele u Klimenta v Praze). Akce, která byla na plakátech inzerována jako adventní koncert, přilákala do kostelních lavic mnoho diváků. Výtěžek z koncertu byl věnován

Norimberk, Německo. Na budově norimberské YMCA vlaje obří poutač, který upozorňuje na nové číslo německého vydání PROTEINU. Mimo záběr stojí několikakilometrová fronta zájemců o nové vydání, táhnoucí se až od historického centra města. Současný náklad 5000 kusů je pro 80ti milionové Německo plivnutím do moře. Dietrich Georg Apfelbaum, který ve frontě stojí již druhý den, potvrzuje obrovský zájem našich západních sousedů o PROTEIN: „Je to poprvé za posledních dvacet let, co je v Německu něčeho nedostatek.“ Německá redakce PROTEINU uvedla, že na pokyn pražské centrály chystá zvýšení nákladu. Plán má pracovní název „Německo je chudé na proteiny“.

Proti tomu už se ohradili zástupci německého masného průmyslu. Tvrdí, že naopak zaznamenali nárůst prodeje masa, významného zdroje bílkovin.

na podporu sdružení ARCHA, které podporuje lidi s mentálním postižením. Nejdřív jej ale zdvojnásobila nadace Divoké husy.

Tensingy v Krnově nacvičovaly už den předtím, v budově střediska Benjamin, kde fungují chráněné dílny, rehabilitace a další zařízení pro mentálně postižené.

Na letošní premiérovou krnovskou Gospel Night se vypravily kromě domácího Tensingu Krnov také oba ostravské TS, Orlová, Mělník, Náchod a Praha. Mělník nakonec vytvořil fúzi s Prahou a oba TS předvedly společný koncert.

Závěrečný megasbor nabídl například „pecku“ z jarního festivalu ve Vrchlavě Awesome God.

Proběhlou Gospel Night hodnotili pozitivně jak organizátoři a účinkující, tak (a to především) diváci. Jak PROTEINU prozradil dobře informovaný místní zdroj, který si přál zůstat v anonymitě „nebylo ten večer v Krnově plněnějšího kostela...“. Že nejde o ironii, dokládá fakt, že Krnov se vyznačuje na svou velikost vysokým počtem církevních staveb, jakož i jedním poutním místem, takže návštěvníci mají opravdu z čeho vybírat. Jak řečeno, čtvrtou adventní neděli si vybrali evangelický kostel a Gospel night.

Příští rok chtějí organizátoři akci zopakovat.

(vob)

PROTEIN nedostal z evropského fondu PHARE ani euro. Redakce podala v listopadu žádost o grant, které ale nebylo vyhověno. Odpadají tak některé střednědobé projekty jako stavba Tiskového paláce v Praze na Hradčanech, zřízení redakční pobočky v New Yorku nebo sponzorování basketbalového týmu Mlékárny Kunín.

Naopak to inspirovalo redakci ke zřízení rubriky Nestalo se, která Vás bude informovat o důležitých událostech, které zásadním způsobem měly ovlivnit náš život, avšak nestaly se. Spuštění rubriky je plánováno na jaro příštího roku.

Neváhejte komentovat články uveřejněné na protein.ymca.cz. Po kliknutí na odkaz „komentáře“ můžete k článku přidat svůj vlastní názor.

Návštěvnost stránek je slušná, počet komentářů se však stále neoblomně drží na nule.

DRB

Zelený Raoul půjde na měsíc na hostování do PROTEINU. A možná přijde i Jan Tleskač.

CO a KDY v YMCE

CO	KDE	KDY	KONTAKT	DRUH AKCE
Jednání grantové komise YMCA v ČR	Palác YMCA, Praha	8.2.	vojta@ymca.cz	
Školení hlavních vedoucích táborů	Soběšín	13.-15.5.	vojta@ymca.cz	
Jarní Mraveniště	Soběšín	3.-5.6.	vojta@ymca.cz	

VÝROČÍ. A ČÍ?	kde se narodil, zemřel či zapsal do dějin	kdy to udělal	proč bychom si ho měli pamatovat
+ Jaroslav Ježek	New York	1.1.1942	český skladatel, dirigent, sbormistr. Působil například v Osvobozeném divadle Voskovce a Wericha. Autor hitů jako Klobouk ve křoví, Tmavomodrý svět, aj.
* Petr Pithart	Kladno	2.1.1941	český politik, politolog a publicista. Byl členem KSČ, v 60. letech působil v reformním týmu V.Mlýnáře. Napsal analýzu událostí roku 1968 "Osmašedesátý". V letech 1996-2004 předsedal senátu ČR.
+ Jan Palach	Praha	19.1.1969	student pražské filosofické fakulty, který se na protest proti sovětské okupaci Československa upálil na Václavském náměstí
+ Josef Pekař	Praha	23.1.1937	významný český historik, oponent T.G.Masaryka, zastávající národní ideje. Zasazoval se o porozumění Čechů s Němci. Komunistický režim jeho dílo zakázal

**<http://protein.ymca.cz>
nemáte aktuální Protein? Přečtěte si ho
na internetu!**

Archiv starších čísel ve formátu PDF, možnost hlasování, ankety,...

Vaše příspěvky a pozvánky na akce zasílejte na protein@ymca.cz